

[Kjær Rasmussen.]

vægelsesfrihed i den natur, som engang for århundreder siden var vores alle sammens. Befolkningens krav er, at bevægelsesfriheden i naturen sikres, og derfor anbefaler jeg at stemme for vore 2 ændringsforslag.

Så skulle jeg måske lige komme med et par bemærkninger til ordførerne. Der har jo ikke været meget at sige til de borgerlige partiers ordførere og heller ikke til hr. Kampmann, som gav udtryk for, at han havde indgået et forlig med de borgerlige partier om dette her. Men måske lige en enkelt bemærkning til hr. Vivike, som sagde, at han sandelig ikke ville stemme for VS' forslag, for så ville der ske det, at folk bare jokkede ind alle mulige steder, hvor de ikke måtte jkke ind. Må jeg sige til hr. Vivike, at jeg tror nu, oplysningsniveauet her i landet er så højt, at befolkningen udmærket kan kende forskel på en skov og en have med hasselnødder.

Vi kan i øvrigt stemme for de af hr. Vivike stillede ændringsforslag, idet også disse peger i retning af større bevægelsesfrihed for det langt overvejende flertal af befolkningen.

Foged: Jeg havde allerede ved første behandling af naturfredningslovforslaget ordet for at give udtryk for, at §§ 54, 55 og 56, der giver offentligheden fri adgang til privatejede arealer uden erstatning, ville være i strid med grundlovens § 73 om ejendomsrettens ukrænkelighed. Siden da har der af juridiske professorer været ytret tvivl om, hvorvidt lovforslaget er i overensstemmelse med § 73. Når dette er tilfældet, er det vel forståeligt, om andre, så længe sagen ikke har været prøvet ved højesteret, også stadig kan være i tvivl.

Ganske vist er der nu stillet ændringsforslag, således at en grundejer, der føler sig generet af offentlig påtrængenhed, kan begære ejendommen overtaget af staten til en vurderingspris; man får uvilkårlig det indtryk, at lovens fædre med lys og lygte har søgt en udvej, der indicerer, at grundlovens bestemmelse om fuld erstatning hermed er opfyldt. Jeg skal ikke gøre mig klog på, om en sådan ændring virkelig tilgodeser kravene i § 73, men jeg finder det stadig urimeligt, at man med loven i hånd kan fordrive

grundejere fra deres ejendomme, jfr. § 54, stk. 10.

Lovforslaget tillader kortvarigt ophold uden nærmere at præcisere, hvor langt et kortvarigt ophold er. Jeg har et levende indtryk af, at man heller ikke i udvalget har kunnet finde frem til en definition heraf. For grundejernes vedkommende vil mange skiftende gæsters kortvarige ophold blive til en kontinuerlig besættelse af arealerne. Det er konsekvenserne. Sådanne forhold kan ofte opstå på sommerhusområder, og man spørger uvilkårligt: er det virkelig efter almindelig retsopfattelse rimeligt, at man på den måde okkuperer arealerne?

Efter samme paragrafs stk. 4 kan ejeren forbyde færdsel på dage, hvor der afholdes jagt. En sådan regel viser, hvor ringe føling man har med den almindelige jæger, med de tusinde små jægere, der ikke har jagtdage, men som i stedet, når de enkelte gange kan redde sig en fridag, uden varsel drager på jagt. Her er ikke tale om organiserede jagtdage. Konsekvenserne af bestemmelsen bliver særdeles alvorlige, hvis gæster på eget ansvar, som der så smukt står i lovforslaget, travler rundt på skovveje samtidig med afholdelse af jagt på området. Det er ikke jagtdage, men det er jagt alligevel, og en passus i loven om, at det sker på eget ansvar, hjælper ikke stort, når og hvis der sker alvorlige ulykker. Jeg vil med interesse følge de første retssager, der i sådanne tilfælde vil blive ført.

Ministeren har over for udvalget tiltrådt, at sædvanlige brandforsikringer, ganske vist efter ansøgning, vil blive betalt af staten. Dette er kun en ringe håndsrækning. Hvis der på grund af gæsters uforsigtighed opstår brand i en plantage med en vækst på 20-30 år, er det en ringe trøst for skovejeren at kunne få genplantet, hvilket normalt er dækket af en almindelig forsikring. De brændte, røgsværtede træer kan ikke udbydes til nævneværdig værdi, og alene hugsten af sådanne sorte tinger bliver særdeles kostbar og kan næppe dækkes ind af træernes salgsbeløb. Staten må og skal også erstatte træværdien i sådanne tilfælde. Det er ubilligt, at ejeren i årevis må vente på en ny skov uden erstatning.

Med hensyn til den frie færdselsret i skovene gælder denne for skove over 5 ha.